

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **B. M.**
bytem Č. V.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019, č.j. KrÚ 60655/2019/ODSH/11

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Pardubic (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019, č. j. OSA/P-1218/16-D/161, kterým uznal žalobce vinným, že dne 25. 8. 2016 v 7:15 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. B., r. z. x, jel na pozemní komunikaci I/36 v obci Časy ve směru jízdy od Holic rychlostí 71 km/h (po započtení tolerance měřicího zařízení), čímž dovozenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku

(tj. 50 km/h) překročil o 21 km/h (změřeno ze stanoviště hlídky v obci Časy u č.p. 21), tedy v provozu na pozemních komunikacích porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), neboť jel v obci rychlostí vyšší než 50 km/h, čímž z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu, neboť při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více. Za spáchaný přestupek byla žalobci v souladu s § 35 až 40, 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, dále mu byla dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2019, č. j. KrÚ 60655/2019/ODSH/11, bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019, č. j. KrÚ 60655/2019/ODSH/11, podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
4. V této žalobě žalobce namítal nesprávné umístění záměrného kříže, který se na fotografii z měření rychlosti vozidla má částečně nacházet mimo vozidlo. Měření tak mělo být dle vyjádření Českého metrologického institutu (dále též „ČMI“) provedeno v rozporu s návodem k obsluze.
5. Dále žalobce namítal, že po podání blanketního odvolání nebyl vyzván k jeho doplnění, čímž došlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu.
6. Správním orgánům bylo dále vytýkáno, že pokuta byla žalobci uložena ve výši 2 500 Kč, přičemž vyšel z možného rozpětí 1 500 Kč – 2 500 Kč. Uložení maximální možné pokuty žalobce považuje za nezákonné. Pokud správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stanovil výši pokuty na samé spodní hranici zákonné sazby, pak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozdíl 1 000 Kč v uložené sankci žalobce označil za markantní a neodůvodněný.
7. Pokud jde o žalobci přičtenou přítěžující okolnost, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na silnici lemované chodníkem, kde je možný pohyb osob a na komunikaci je možný pohyb cyklistů, žalobce upozornil, že jak vyplývá z výstupu z rychloměru, žádná osoba po chodníku nešla a na silnici, která je dostatečně široká a přehledná, nejel žádný cyklista.
8. Za polehčující okolnost žalobce označil „bezvadné počasí“, dobrou viditelnost a absenci námrazy.
9. Podle žalobce strážníci nebyli oprávněni měřit v daném místě rychlost, neboť se veřejnoprávní smlouva nevztahovala na měření rychlosti. Nejedná se totiž o úkol obecní policie dle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále též „zákon o obecní policii“), nýbrž dle silničního zákona. Navíc nebyla prokázána podmínka dle čl. II. odst. 2 veřejnoprávní smlouvy; ze spisu nevyplývá, že by obec Časy zažádala, aby na jejím území proběhlo měření rychlosti.

10. Žalobce namítal, že mu ani přes žádost nebylo sděleno jméno oprávněné úřední osoby, čímž mu bylo znemožněno podat námitku podjatosti.
11. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Žalobce zpochybňoval správnost měření kvůli záměrnému kříži, který se podle jeho názoru částečně nenacházel na měřeném vozidle. Je pravdou, že na fotografii z měřicího přístroje TruCam nacházející se na č. l. 5 správního spisu je vidět, že část kříže se nachází mimo vozidlo, na vozovce. K platnosti měření za situace, kdy se záměrný kříž nachází na měřeném vozidle pouze částečně, se již Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: www.nssoud.cz) opakovaně vyjádřil, a to např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, či ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, kde bylo popsáno fungování rychloměru MicroDigCam včetně vyvrácení možnosti chybného měření. Obdobně dospěl NSS k závěru o správnosti záznamu z měření v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015-52, kdy záměrný kříž na fotografii chyběl. I nedávná judikatura dospěla ke stejnému závěru, viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 As 88/2020-35, ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019-39, ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 As 105/2019-36, nebo ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37, který se týkal přímo měřicího přístroje TruCAM, který byl použit i v nyní posuzovaném případě. Podle citované judikatury je stěžejní, že umístění záměrného kříže na fotografii z měřicího zařízení nevzbudilo žádnou pochybnost o tom, že bylo změřeno konkrétní vozidlo a je zřejmé, že měření probíhalo čelem k vozidlu. Tyto požadavky přitom byly splněny i v nyní posuzované věci. Žalobcově námitce, že došlo k chybnému měření, neboť záměrný kříž se částečně nachází na vozovce, proto nelze přisvědčit.
15. Pokud pak žalobce nesprávnost provedeného měření dovozoval z vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, konstatuje soud, že žalobce v rámci správního řízení předložil (jako přílohu datové zprávy) podání nazvané „Vyjádření ČMI“ ze dne 27. 11. 2015, v němž se mj. uvádí, že: *„ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidla leží záměrný kříž jen z části na vozidle – viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy lidarového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku.“* Krajský soud nejprve upozorňuje na skutečnost, že v průvodce doručené datové zprávy ze dne 20. 9. 2018 (č.l. 83 správního spisu) je u této přílohy jako držitel použitého certifikátu uveden údaj „L. D.; Město Slavkov u Brna“, není tedy zřejmé, zda daný dokument byl skutečně zpracován ze strany ČMI. Dané vyjádření je pak zcela obecné a nevyplývá z něj, na základě jakých konkrétních podkladů a pro jakou konkrétní věc bylo zpracováno (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 395/2017-41, bod 11, týkající se totožného vyjádření). Z této listiny se

navíc nepodává, ke kterému konkrétnímu rychloměru, resp. typu rychloměru, se toto vyjádření ČMI vztahuje (srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018-64, bod 30). Toto vyjádření se ostatně ani objektivně nemohlo týkat předmětné věci, protože je ze dne 27. 11. 2015, k přestupku však došlo až dne 25. 8. 2016. Správní orgány tedy nepochybily, pokud z uvedeného vyjádření nevyšly. Z žalobcem předložených tvrzení a podkladů tedy nelze dovodit, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího přístroje.

16. Důvodná pak není ani námitka žalobce, že po podání blanketního odvolání nebyl vyzván k jeho doplnění, čímž mělo dojít k porušení § 37 odst. 3 správního řádu. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 6 As 28/2017-45: *„K námitce stěžovatele, že byla porušena jeho procesní práva tím, že jej správní orgán řádně nepoučil o tom, jaké následky bude mít nedoplnění odvolání o odvolací důvody, Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 – 59, Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že „správní orgán má povinnost poučit účastníka řízení o následcích neodstranění vad odvolání spočívajících v absenci odvolacích důvodů (ve výzvě dle § 37 odst. 3 správního řádu), pokud to odůvodňují osobní poměry účastníka řízení.“ Tento závěr však neplatí absolutně a je nutné přihlídnout k okolnostem daného případu. Jak však bylo v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem vysvětleno, je při posuzování splnění poučovací povinnosti správním orgánem nutné zvážit znalosti a schopnosti účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce. Pokud zmocněnec ve stejné pozici vystupuje v typově obdobných řízeních týkajících se protiprávního jednání na úseku dopravy, je nutné dovodit, že je dostatečně znalý ohledně procesních předpisů, že není nutné jej o všem naprosto přesně a zcela vyčerpávajícím způsobem poučovat. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36, kde konstatoval: „Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy.““ Odkazovaná judikatorní východiska jsou přiměřeně použitelná i v nyní posuzované věci. V daném případě byl žalobce v průběhu správního řízení zastoupen Ing. Miloslavem Jarošem, přičemž tento zmocněnec se, jak je soudu známo z vlastní činnosti, v přestupkových řízeních vedených proti různým účastníkům řízení vyskytuje opakovaně (srov. např. řízení vedená před NSS pod sp. zn. 1 As 80/2020, 1 As 412/2019 /bod 55: *„Ze správního spisu plyne, že stěžovatel byl již ve správním řízení zastoupen Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, za níž jednal Ing. Miloslav Jaroš, který, jak je soudu známo z úřední činnosti, v řadě správních řízení zastupoval obviněné z přestupku v oblasti provozu na pozemních komunikacích, kteří využívají tzv. pojištění proti pokutám. V navazujících řízeních před soudem pravidelně zastoupení přebírá (stejně jako v nyní posuzované věci) advokát Mgr. Václav Voříšek (viz např. řízení vedené u NSS pod sp. zn. 9 As 184/2019, sp. zn. 6 As 126/2019, sp. zn. 6 Afs 179/2019, sp. zn. 1 As 266/2019, sp. zn. 9 As 283/2018 a další), a lze proto důvodně předpokládat, že tento advokát s Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů (Ing. J.) spolupracuje, resp. koordinuje jeho postupy již ve správním řízení a je tak s jednotlivými případy již seznámen.“*), tedy jedná se o osobu vystupující v typově obdobných správních řízeních opakovaně. Tato osoba tedy jednoznačně je dostatečně obeznámena s právy a povinnostmi účastníka správního řízení. Tento zmocněnec již za žalobce podal blanketní odvolání proti (následně zrušeným) rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2018 a ze dne 3. 4. 2019 (přestože byl v těchto rozhodnutích poučen o tom, jaké náležitosti*

má mít odvolání) a následně byl vždy vyzván k odstranění vad těchto blanketních odvolání, přičemž blanketní odvolání proti rozhodnutí ze dne 3. 4. 2019 bylo obsahově totožné jako odvolání proti rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019; žalobce tedy musel vědět, že jeho odvolání je vadné a je třeba odstranit jeho vady. Navíc byl žalobce v průběhu správního řízení (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. KrÚ 40667/2019/ODSH/11, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2019, č. j. OSA/P-1218/16-D/161, str. 7) výslovně upozorněn mimo jiné na to, aby v dalším řízení činil řádná podání s uvedením důvodů podání, přičemž nebude znovu vyzván, aby tyto zcela základní náležitosti doplnil. Pokud tedy žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2019 opět podal blanketní odvolání, přičemž výslovně uvedl, že jej doplní, aniž by sám (bez vyzvání) odstranil jeho vady, a v žalobě proti napadenému rozhodnutí namítá, že nebyl vyzván k odstranění vad tohoto odvolání, pak jeho strategii nelze než považovat za čistě účelovou. Nadto soud podotýká, že žalovaný v souladu s § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu a námitky uplatněné v žalobě (s výjimkou zjevně nedůvodné námitky týkající se údajného znemožnění podat námitku podjatosti, viz níže) již byly vypořádány v rámci odvolacího řízení. Žalobcem vytýkané pochybení správních orgánů tak mělo ryze formální charakter a žalobce v jeho důsledku fakticky nikterak nebyl zkrácen na svých právech. Z vyložených důvodů soud ani námitku tvrzeného porušení § 37 odst. 3 správního řádu neshledal důvodnou.

17. Pokuta uložená žalobci ve výši 2 500 Kč jednoznačně nebyla „nezákonně vysoká“, jak namítal žalobce. Tato pokuta byla stanovena na samotné spodní hranici zákonné sazby, jež činí 2 500 Kč až 5 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu] – nejedná se tedy o žalobcem uváděné rozpětí ve výši 1 500 Kč až 2 500 Kč. Z uvedených důvodů je bezpředmětná argumentace žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (správní orgány správně a shodně konstatovaly, že pokuta je uložena na samotné spodní hranici zákonné sazby, viz str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaného) i o tom, že správní orgány měly přihlédnout i k tomu, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na přehledném místě. Nižší pokutu totiž správní orgány už vyměřit nemohly, neboť podmínky pro mimořádně snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky či dokonce pro uplatnění institutů dle § 42 nebo § 43 téhož zákona nebyly naplněny (opačný závěr ostatně netvrdil ani sám žalobce). Není pak rozhodné, že „žádná osoba po chodníku nešla a na silnici, která je dostatečně široká a přehledná, nejel žádný cyklista“ – podstatné je, že se na silnici mohl nečekaně „objevit“ kupříkladu právě cyklista nebo chodec, na což by žalobce s ohledem na rychlost, kterou jel, mohl obtížněji reagovat; došlo by ke značnému prodloužení brzdné dráhy oproti situaci, kdy žalobce by dodržel nejvyšší dovolenou rychlost. Nepochybně tedy došlo k narušení veřejného zájmu na zachování bezpečnosti silničního provozu a dodržení jeho pravidel, zde povinnosti nepřekračovat nejvyšší dovolenou rychlost.
18. Žalobce dále namítal, že strážníci nebyli oprávněni měřit v daném místě rychlost, neboť uzavřená veřejnoprávní smlouva se nevztahovala na měření rychlosti; nejedná se totiž o úkol policie dle zákona o obecní policii, ale dle silničního zákona. Podle žalobce rovněž nebyla splněna podmínka dle čl. II. odst. 2 veřejnoprávní smlouvy, poněvadž ze spisu nevyplývá, že by obec Časy zažádala, aby na jejím území proběhlo měření rychlosti. Soud konstatuje, že součástí správního spisu (č. l. 10 – 11) je veřejnoprávní smlouva mezi obcemi

Sezemice a Časy ze dne 25. 7. 2011, v jejímž čl. II. odst. 1. je stanoveno, že Městská policie Sezemice je oprávněna na území obce Časy vykonávat úkoly dané zákonem o obecní policii v plném rozsahu tohoto zákona a další úkoly z platných obecně závazných vyhlášek obce Časy na základě písemného zmocnění uděleného starostou obce. V čl. II. odst. 2. je stanoveno, že činnosti dle odst. 1. bude Městská policie Sezemice vykonávat pouze po vzájemné dohodě smluvních stran, a to na základě písemné žádosti obce, ve které bude vymezen termín a požadovaná činnost Městské policie Sezemice na území obce (Časy); písemná žádost musí být doručena městu Sezemice nejpozději 5 pracovních dnů před požadovaným termínem zajištění činnosti městské policie na území obce, tato lhůta pak nemusí být dodržena ve výjimečných případech, kdy zásah městské policie na území obce nesnese odkladu. Ve správním spise (č. l. 144 – 146) je dále obsažen dodatek č. 1 ze dne 24. 2. 2015 k uvedené veřejnoprávní smlouvě. V čl. II. tohoto dodatku je obsaženo ustanovení měnící čl. II. odst. 2. veřejnoprávní smlouvy tak, že „činnosti dle odst. 1 bude městská policie vykonávat pouze po vzájemné dohodě smluvních stran, a to na základě harmonogramu služeb Městské policie Sezemice na území obce Časy. Harmonogram služeb bude schválen velitelem Městské policie Sezemice a starostou obce Časy.“ Ve správním spise (č. l. 147) je rovněž založen harmonogram služeb za měsíc srpen 2016, v němž je uvedeno „25. 8. 6:15 – 7:45 – Měření rychlosti Časy“. Podle závěru soudu tedy je zřejmé, že došlo ke splnění podmínky stanovené v čl. II. odst. 2. veřejnoprávní smlouvy ze dne 25. 7. 2011, ve znění dodatku č. 1 ze dne 24. 2. 2015, neboť Městská policie Sezemice prováděla měření rychlosti právě v časovém období vymezeném v harmonogramu služeb, přičemž pokud by obec Časy prostřednictvím svého starosty nežádala o měření rychlosti v uvedeném časovém období (z dodatku k veřejnoprávní smlouvě neplyne, že starosta obce Časy musí schválit harmonogram služeb písemně – viz též stanovisko Městské policie Sezemice ze dne 11. 6. 2019 na č.l. 143 správního spisu), pak by zjevně nebyl vyhotoven uvedený harmonogram služeb.

19. Nemůže obstát ani námitka, že Městská policie Sezemice nevykonávala úkoly dané zákonem o obecní policii, jak jí ukládal čl. II. odst. 1. veřejnoprávní smlouvy. Podle § 2 písm. d) zákona o obecní policii se obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Tímto zvláštním zákonem je zákon o silničním provozu, jenž v § 79a větě první stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Účelem měření rychlosti musí být zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž policie a obecní policie je oprávněna měřit rychlost právě a jen z tohoto důvodu. Otázka splnění této podmínky je nezbytným předpokladem pro zákonnost realizace měření rychlosti vozidla jakožto způsobu zajištění rozhodného důkazního prostředku. Zároveň je však nutno zdůraznit, že pokud není měření rychlosti vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a vždy směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích bez dalšího (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019-37, bod 24). Žalobce přitom v průběhu řízení před správními orgány ani v řízení před soudem netvrdil, že by měření rychlosti v daném místě probíhalo šikanózním způsobem. Vzhledem k tomu, že obecní policie prováděla měření rychlosti v souladu s § 79a zákona o silničním provozu ve spojení s § 2 písm. d) zákona o obecní policii, není pochyb ani o tom,

že obecní policie vykonávala úkol dle zákona o obecní policii, a tedy postupovala i v souladu s čl. II. odst. 1. předmětné veřejnoprávní smlouvy.

20. Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí rovněž s tím, že mu ani přes žádost nebylo sděleno, kdo je v jeho věci oprávněnou úřední osobou, čímž mu osoba rozhodující o odvolání znemožnila podat námitku podjatosti. K tomu soud upozorňuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž bylo k obdobným námitkám opakovaně vysloveno, že nesdělil-li žalobce důvody tvrzené podjatosti v žalobě, je uplatněná námitka pouze účelová a bez relevance k napadenému rozhodnutí žalovaného. Smyslem úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu není podávání nedůvodných námitek podjatosti proti oprávněným úředním osobám. Porušení tohoto práva je proto třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, zda mohlo mít za následek, že by ve věci nerozhodovala nestranná osoba. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do žalobcových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby žalobce v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, je dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména pouze hypotetické (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-47, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, či ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34: „*Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti by nepochybně zatížilo správní řízení vadou. Tato vada ovšem nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit, pokud se účastník řízení jméno oprávněné úřední osoby dozví nejpozději z rozhodnutí správního orgánu; případnou námitku podjatosti vůči této osobě může následně uplatnit v žalobě.*“). Krajský soud neshledal důvod, pro který by se od odkazované judikatury v nyní posuzovaném případě měl odchýlit. Žádný takový důvod ostatně neuvedl ani žalobce. Soud doplňuje, že žalobci byl zaslán seznam oprávněných úředních osob v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2019 (přípis žalovaného ze dne 31. 7. 2019, spr. spis žalovaného – č. I. 12). Žalobce tedy zjevně znal jména oprávněných úředních osob, které mohou rozhodovat o jeho odvolání. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
21. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Pro úplnost krajský soud uvádí, že pokud jde o v textu žaloby obsaženou žádost žalobce a jeho právního zástupce o anonymizaci osobních údajů v soudních rozhodnutích, která jsou zveřejňována na webových stránkách NSS, pak se nejedná o žalobní bod, nýbrž o žádost směřovanou k Nejvyššímu správnímu soudu, proto se k ní krajský soud nevyjadřuje.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. června 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně